

"Acusar Guerra de lerrouixista és una absurditat".

JORDI MOREIRA

vida i miracles d'un paisano català

Hi ha una generació de jubilats que van fer la revolució quan tot just eren nens o adolescents. I que van fer de la Guerra Civil la primera escola política. Foren anarquistes i comunistes. Mantingueren, els vius, certes idees fixes a l'estil —encara que resulti irònic— d'"Espanya antes roja, que rota", una mateixa sensació de derrota i una difícil reintegració a les noves constants de la vida política anti-franquista. Antoni Pérez n'era un, el fill d'un carrabiner extremeny que va demanar el trasllat a Catalunya —"perquè era una terra amb més cultura"— a principis dels anys 30. Militava al PSOE i, quan la unificació amb els comunistes, va afiliar-se al PSUC. I fidel a l'organització, va intentar que el seu fill Antonio, de 12

anys, es fes pioner —l'organització de joves del PSU— però es va passar a les *Juventudes libertarias*. A l'ateneu Faro, del carrer Nou de la Rambla, coneixeria l'edat d'or de l'anarquisme barceloní —"tres anys en un altre món"—, les purgues del maig del 37, quan "buscaven els del POUM casa per casa", una devoció total a Durruti i al seu grup dels *puristes* i el final sobtat d'una utopia desfermada. Els anys quaranta són un parèntesi boirós i dispers. Pérez aconsegueix que el deixin tranquil després d'una fugida rocambolesca a Extremadura, per tornar després a la Barceloneta a fer vida de fàbrica i de nit. "Jazz, flamenco i barri *xino*". I s'ho va llegir quasi tot. De l'època anarquista conserva una determinada concepció de la

vida: "No érem uns depravats, jo vaig acabar la militància sexualment verge i mai he pogut mantenir relacions amb una prostituta". D'un pòsit anticlerical, tocat per Nietzsche, va arribar al cristianisme. Col·labora amb l'església de Sant Medir, amb grups cristians de base, amb l'ICESB, les JOC i participa en l'equip de redacció de *Nova Terra*. Són els temps de Joan XXIII, del Concili Vaticà II. Els cristians se socialitzen. I, autodidacte absolut, es converteix en sociòleg. Adoctrina els militants dels CC —"gent pintoresca"—, s'entén amb alguns d'ells, i es converteix en el líder dels *esquerranistes* dels CC. Els seixanta seran els anys del seu triomf: es guanya un prestigi com a teòric *no-nacionalista*, defineix la

necessitat de "lluitar contra el capitalisme a escala espanyola" i es baralla amb Joan Triadú i tota mena de *catalanistes hipersensibles*. Decebut per l'*excessiva* evolució nacional del socialisme català, Pérez —un admirador declarat de la figura política i humana d'Alfonso Guerra— optarà, des de la transició, per un silenci vagament còmplice. Amb un peu a les Vivendes del Congrés —un barri popular de Barcelona— i un altre a Bienvenida —al sud d'Extremadura— aquest home, allunyat també de l'església, només desperta a la vida pública quan li toquen —molt directament— la vena passional. Participà a *La vida en un xip* defensant, des del públic, la catalanitat de Marsé i companyia. Mentre treballa sobre Robespierre, és clar.

O.M.